

Geef vrouwen grond onder eigen voeten - 1999

In 1999 zijn we gestart met dit project, opgezet door Susanne van der Weijden en een jongerengroep uit Vijfhuizen.

De donaties zijn opgehaald door verschillende werkzaamheden die zij in Vijfhuizen en omgeving hebben gedaan. Waaronder auto's wassen, fancy fairs en het opknappen van de vergaderfaciliteiten van de katholieke kerk.

Ieder jaar breng ik daar een bezoek aan de families om te zien hoe de shamba's erbij liggen en of de vrouwen nog ECHT grond onder eigen voeten hebben.

Ook dit jaar ben ik de families weer langs geweest. Aan de drie families heb ik een bezoek gebracht. Met de families gaat het goed maar overal is er wel wat aan de hand!

Van de Karanja familie zit de vader in de gevangenis, hij wilde zijn vrouw doden voor het land en het land in Tanzania van haar ouders innemen. Hij is daarvoor gestraft. De oudste dochter die het laatst het hoofd was van het gezin is van de grond verstoten daar er aids is geconstateerd bij haar man en 2 van haar kinderen.

De jongens leven nu op het stuk grond wat nog steeds op moeders naam staat. De jongens doen het goed. Samson de oudste van de twee heeft nog op de technische school gezeten bij Father Joseph in 2000: hij studeerde voor automonteur, hij is getrouwd en heeft 2 kinderen. Samson heeft een brommerongeluk gehad en heeft een gebroken been gehad wat verkeerd is behandeld. Hij loopt mank en ik heb hem geld gegeven om er nog eens naar te laten kijken. Hij was voor de missie post hout gaan halen in Tanzania, waar het hout goedkoper is.

Samuel is een wat zonderling type, hij wilde altijd graag priester worden. Hij werkt nu hard op de shamba.

De familie met het ongelukkige meisje doet het erg goed, de shamba zag er perfect uit en ook de kinderen. De koeien stonden er goed bij en wanneer mama niet kan oogsten koopt ze andere handeltjes in om op de markt te verkopen. Ze heeft op dit moment erg veel problemen met het schoolgeld. De kinderen worden groter en de opleidingen duurder, dit alles is bijna niet op te brengen uit haar shamba. Met recht kleine kinderen, kleine zorgen, grote kinderen, grote zorgen. Maar hun geloof in God is zo mooi, zo groots en zo oprecht dat er ook nu weer een hele maaltijd voor ons klaar stond tijdens mijn bezoek.

De zorg voor Waranga hoor ik haar nooit over, het enige wat ze zegt: ze is door God gezonden en hoort bij ons!

Met Emanuels familie gaat het ook goed, maar sommige dingen baren mij zorgen. Emanuel werkt als kok in het Priesterhuis en is tevens Catechist in drie kleine kerken in de omgeving, waar hij bijbel les

geeft aan de kinderen. Er blijft dus weinig tijd over voor de shamba. Ook is zijn vrouw in verwachting van het elfde kind.

Ik heb vaak met hem daarover gesproken dat een volgend nieuw leven gevaarlijk kan zijn. Emanuel geeft dan als antwoord het is Gods wil. Zijn vrouw was erg ziek toen ik hen bezocht, in verwachting en haar rug deed zeer van een schop van een koe. De oudste was al voor zichzelf begonnen met een stuk land. Na lange gesprekken, zijn we overeengekomen dat hij zijn moeder op de shamba gaat helpen. Het volgende probleem is vervolgens dat zijn moeder hem niet kan betalen, dus kan hij geen eigen leven opbouwen. De daarop volgende jongens heb ik gevraagd na school iedere dag 2 uur te helpen, want de varkens en koeien stonden er erbarmelijk bij.